

REISVERSLAG

Eindelijk kunnen we weer humanitaire goederen naar de armen brengen in Kroatië!

Geheel coronaproof gaan Walter van Abswoude, Gerrit Mens, Willemien van Westerop, Paul Versloot en Marina Molenaars met twee 4wheeldrives op reis naar Kroatië. Allen gevaccineerd en op de telefoons de coronacheckapp plus een voorraad mondkapjes, die speciaal vereist zijn in Oostenrijk waar we doorheen reizen. Een kleine twee jaar terug was onze laatste reis. We hebben in de tussenliggende tijd de mensen wel hulp verleend per post, met grote kartonnen dozen waar de hulpgoederen in zijn gegaan en naar onze predikanten zijn verstuurd. Zij zorgden ervoor dat de gevraagde hulpgoederen bij de goede personen terecht zijn gekomen.

Na een voorspoedige heenreis van twee dagen komen we aan in Jastrebarsko waar we een heel fijn hotel hebben gereserveerd. Gelijktijdig met ons komen onze pastor Zdravko Duvnjac met zijn vrouw Lilian uit Slavonski Brod bij ons hotel aan. Wij benutten de tijd dat we in Kroatië zijn zo efficiënt mogelijk. Niet veel later arriveert ook René, onze contactpersoon waar we mee samenwerken in het zuidwesten van Kroatië. Het is een heel gezellig samenzijn, waar we zoveel mogelijk informatie met elkaar uitwisselen.

We halen de goederen uit de auto's voor René en Zdravko en Lilian. Zo creëren we weer ruimte in de auto's voor de voedselpakketten die we de komende dagen uit gaan delen. Alle goederen voor het centrum de Drie Engelen in Slavonski Brod gaan in het Rode Kruis-busje uit Alkmaar, dat we 10 jaar geleden geschonken hebben aan het centrum. Wat fijn dat dit busje nog zo goed functioneert. Uit Slavonski Brod krijgen we potten honing van een bijenvolk wat nu uitgestorven is. Het is dit jaar niet goed gegaan met de bijenvolken, wat bij veel van jullie wel bekend is.

We zijn blij dat we voor de kinderopvang in het centrum weer wat kunnen betekenen middels mooi speelgoed voor de kinderen. We geven ook wat zakken met peulvruchten, waar Viktor, de man van Varona die de kinderopvang leidt, heerlijke maaltijden van gaat maken voor de kinderen.

Wij hebben deze reis 150 kilo witte en bruine bonen mee uit Noord-Holland, omdat er in de tuinen van de mensen dit jaar door de zomerhitte veel groente is verbrand. Voor de voedselpakketten hebben we thuis de bonen in kiloverpakkingen ingepakt, zodat we in iedere tas een bak witte en bruine bonen kunnen stoppen.

Pastor Zdravko vraagt ons weer snel naar hun centrum te komen. We kunnen hen vertellen dat Arie en Harma Baak het voornemen hebben voor de Kerst een paar dagen naar hen te komen. Zij bezoeken dan ook armen die een voedselpakket gaan krijgen.

Op maandag reizen we naar Popusko, een gebied waar we nog niet eerder zijn geweest. We doen eerst bij de plaatselijke supermarkt boodschappen. Voor 10 adressen maken we een reuzegroot voedselpakket. Tevens kopen we 10 verse broden, voor elk adres een. Helaas is de bakker nu al zijn brood kwijt en is er voor de dorpelingen niets meer.

We zijn net als iedereen wereldwijd onze GPS-verbinding kwijt en volgen nu de bordjes Popusko. Niks geen paniek, gewoon gezond verstand gebruiken. Iedere dorpskern heeft een plaatselijke cafeebar en daar hebben we afgesproken met René, onze hulpverlener in de gebieden rondom Karlovac. Hij woont samen met zijn vrouw Helga en zijn 8-jarige zoon Dieter inmiddels een kleine 10 jaar in Kroatië en spreekt de taal heel goed. René heeft de afgelopen twee jaar gebruikt om een 'Huis van Gebed' bij zijn eigen huis te bouwen. Hier kunnen de mensen verblijven en overnachten. Op vaste momenten op de dag wordt er met elkaar in gebed gegaan. René is hierbij meestal de voorganger.

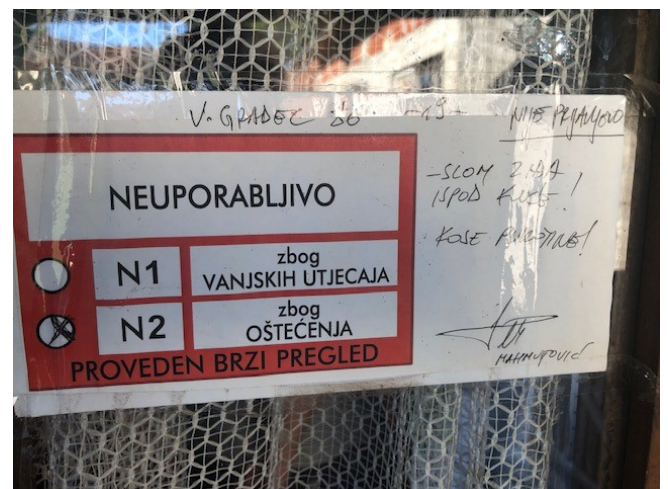

Popusko is een dorp met ouderen dat onze harten steelt. Een vrouw van 84 vraagt me haar kruisje aan een halsketting uit de knoop te halen. Oei, dit is geen afstand van 1,5 meter. De schat loopt heel moeilijk, heeft twee stokken om te blijven staan en straalt kracht, liefde en dankbaarheid uit. Haar huis is een schuur met een bed. Bij haar een warme deken op het bed gelegd, voor het geval het een koude winter gaat worden.

Vanuit Popusko zijn we naar Glina gereden, daar waar de aardbevingen van december 2020 hun sporen hebben achtergelaten. Veel huizen zijn onbewoonbaar verklaard, welke bestempeld zijn met een sticker. De gemeente heeft veel bouwketen neergezet met een wc en keukenaansluiting, zonder water en met een stapelbed. Zo klein dat er niet in te leven is. Niemand heeft er geld voor de inrichting van de bouwkeet. Hier wordt de plank weer zo mis geslagen. Iedereen blijft dus in zijn onbewoonbaar verklaarde woning wonen. Wij zijn wel erg geschrokken van alle scheuren die we in vloeren en muren hebben aangetroffen.

Ons tweede adres is een man die bij zijn buurvrouw te vinden is. De buurvrouw is zijn nicht, die al haar hele leven voor hem zorgt. Deze man was direct wees bij zijn geboorte; zijn moeder is overleden in het kraambed. Nu boven de 70 en nog bij zijn nicht. Zijn huis was leeg, geen vloerbedekking of zo. Een houten plank waar iets van een matras op lag. Hier een dikke warme deken op gelegd, maar dit is zo nog geen comfortabel bed. René beloofd me een fijn matras op deze houten constructie te leggen, zodat deze lieverd een comfortabel bed krijgt. De buurvrouw en nicht van de man krijgt een heel mooi gehaakt hartje van me, dat door onze schoonzus Meta gehaakt is. Een hartje om de vrouw een hart onder de riem te steken en dank uit te spreken, omdat haar zorg voor deze man zo geweldig is. En zo deel ik deze reis vele hartjes uit aan de mensen die zich inzetten voor de zwakkeren.

Dinsdag bezoeken we een ander gebied, namelijk Krjnac en Slunj, zo'n 30 kilometer onder Karlovac. We komen hier al zo'n 7 jaar. De mensen die we een voedselpakket brengen kennen we dus ook al zoveel jaar. Anka was zo blij me te zien. 'Marina, ik wilde je nog zo graag zien voor ik dood ga,' riep ze me toe. Ze heeft weer darmkanker en wil zich niet meer laten opereren. Humaned heeft haar twee jaar terug een ovenkachel gegeven, omdat die van haar versleten was. Deze ochtend had ze een brood gebakken en schonk deze aan ons. Het brood was nog warm, ik brak het in stukken en met de groep aten we haar heerlijk verse brood. Dit was smullen en Anka was zo blij en dankbaar dat ze ons een warme maaltijd kon bezorgen.

De schaapherder was thuis en nam in dank zijn voedselpakket van ons aan. Samen met zijn buurvrouw ging hij met ons op de foto. Deze foto geeft de fantastische sfeer weer (zie foto op voorblad).

Mira woont ook in dit gebied. Mira is de weduwe van Ilja, die twee jaar geleden overleden is. De verstandelijk gehandicapte zus van Ilja woont haar hele leven al bij haar broer en schoonzus Mira. Ook na het overlijden van haar man Ilja is Mira haar schoonzus blijven verzorgen en ik nam al die jaren hier al mijn petje voor af gezien de vrouw niet makkelijk was.

Afgelopen maand is de situatie tussen de twee dames gescaleerd en wel zo erg dat de politie erbij te pas is gekomen. Nenad, de predikant waarmee we dit gebied van Kroatië altijd bezoeken, vraagt ons of het wel verstandig is naar Mira toe te gaan. Waarom niet, ik verwacht geen agressie jegens ons. De mannen en Willemien blijven met de auto's beneden aan de berg staan en wij klimmen met de zware voedseltassen en kleding omhoog. Ik zie de ramen van het huis open staan en roep op afstand: 'Mira, Marina komt er aan, Marina Nizozemska (Nederland)'.

We staan voor haar huisje en ze opent de deur met een hele boze blik. Ik spreid mijn armen en omhels haar (ondanks alle coronagevaren). 'Marina is er voor jou,' zeg ik haar en wrijf wat over haar rug. Ze smelt, de boze houding verdwijnt en er komt een dankbare blik. We blijven buiten, leggen al het voedsel voor haar neer en geven de kleding. Zachtjes zegt ze tegen de predikant dat haar schoonzus is opgenomen in een huis voor ouderen. De zwarte kleding van Mira geeft aan, dat ze rouwt om het loslaten van haar schoonzus. Ze zal haar misschien nooit meer zien, omdat zij niet net als wij de mogelijkheid heeft om haar te gaan bezoeken.

Op de terugweg rijden we door de stad Karlovac en brengen we tassen met kleding naar de familie Balaban. Vader, moeder en drie zoons, die 5 jaar geleden nog in de bergen woonden en daar geen toekomst hadden met hun gezin. Met onze steun hebben zij een appartement in Karlovac gevonden en gaan de kinderen gewoon naar school. De oudste zoon is dit jaar afgestudeerd en heeft een baan als kok. Hoe mooi kan je het hebben. Voor de twee jongste zoons hebben we een bal meegenomen. Een schot in de roos.

Milica bezoeken we na Mira. Waarschijnlijk heeft haar bezoek ons toch van slag gebracht. Ik val uit de Dodge en Paul stoot geweldig hard zijn hoofd in het huisje van Milica. Beiden komen we er goed vanaf, maar beseffen wel dat we even pas op de plaats moeten maken.

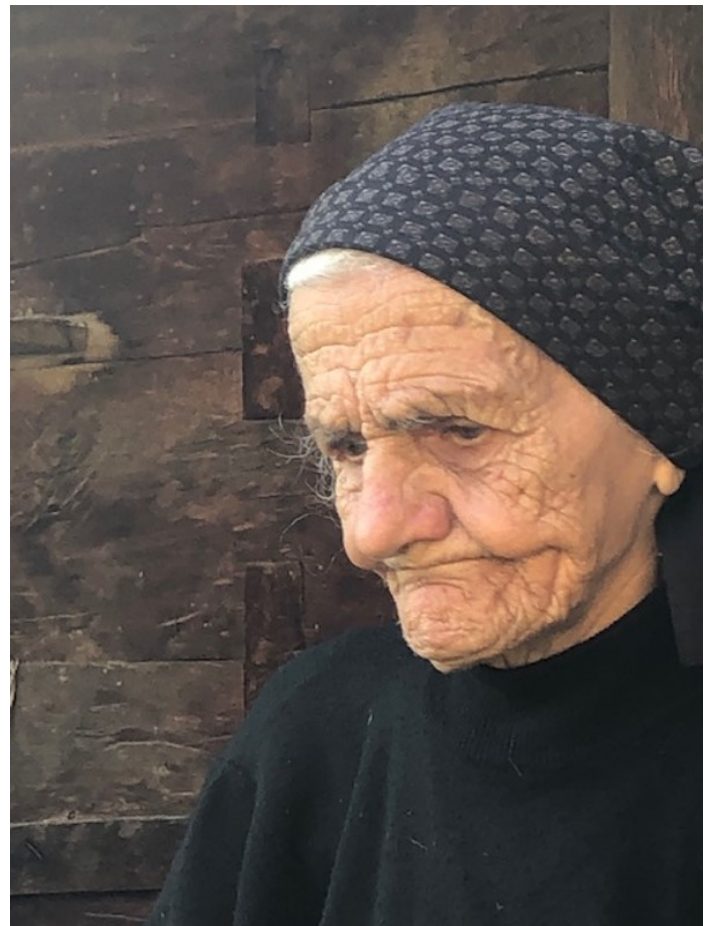

Woensdag gaan we naar Topusko met René, een streek die alleen met 4wheeldrives bereikbaar is.

Paul heeft een filmpje gemaakt van de weg die we berijden om bij de mensen te komen. Dit filmpje hebben we al met velen gedeeld. Met onze auto zouden we deze mensen niet kunnen bereiken. Nu wel en wat is dit geweldig. Bij elk adres waar we komen schenken we alles wat we in de auto's hebben. We treffen zoveel dankbare mensen. Deze mensen wonen zover weg van de bewoonde wereld. Ons laatste adres is een vrouw met een hele zieke echtgenoot. Ze wil ons het liefst niet op het erf hebben. De mondkapjes geven haar wat vertrouwen.

Deze vrouw is zo dankbaar voor de bonen. Niet te geloven dat deze kilodoosjes zoveel dankbaarheid kunnen geven. Bij al deze adressen hebben we allen het gevoel dat onze hulpverlening er echt toe doet. Om bij de mensen te komen hebben we met wandelstokken de agressieve honden van ons af moeten slaan, wat we ook nog niet eerder hadden meegemaakt. Maar ook dat is gelukt.

Kortom een waanzinnig mooie dag, die je iedereen gunt om mee te maken.

Op donderdag, de laatste dag dat we in Kroatië zijn, vieren we onze lintjesdag.

Onze René wil heel graag vieren, dat ik onderscheiden ben en het spijt hem zo dat hij hierbij niet aanwezig kon zijn. Daarom wil hij mij vandaag graag toespreken. Voor mij is het onze lintjesdag, omdat je nooit alleen een lintje kan verdienen. Dat is teamwerk en daarom ook onze lintjesdag.

René als predikant verstaat de kunst een indrukwekkende toespraak te schrijven en op ons over te dragen. Bij deze toespraak hielden wij onze ogen niet droog. Ik lees deze graag voor aan degenen die deze toespraak willen horen. Wat we graag willen delen is de uitspraak dat we onze rijkdom graag willen delen met de armen, dat dit ons alleen maar rijkdom geeft. Voor een ieder wel een bekende ervaring toch?!

Wij hebben een prachtige humanitaire reis met elkaar gemaakt en willen dit zo graag met iedereen delen middels de foto's en filmpjes.

Wij danken iedereen die deze reis mogelijk gemaakt heeft. Wij danken iedereen die geld en hulpgoederen aan Humaned heeft geschonken.

Walter en Gerrit, bedankt voor de geweldige autorit: 3.675 kilometer gestuurd in 8 dagen. Zonder jullie waren er nooit zoveel hulpgoederen bij de mensen terecht gekomen.

Gerrit, bedankt dat je mijn val hebt gebroken, daardoor ben ik heel gebleven. Wel spijtig voor jou dat je nu een gescheurde spier hebt in je arm.

Willemien, je bent een topper! Alle fruit en groente voor de mensen is door jouw handen gegaan.

Paul, dank voor je navigeerwerk en al het financiële ge-regel. En dank dat je zo blij bent met alle hulpgoederen die wekenlang voor de reis in ons huis, woon- en slaap-kamer mogen staan. Hum, hum.....

Samen hebben we weer een hele mooie prestatie geleverd.

Marina Molenaars

